

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА
Сектор за припрему прописа који нису
у делокругу рада других сектора
Број: 011-00-453/2010-27
Београд, 27. јула 2010. године

МИШЉЕЊЕ О
ПРИМЕНИ ЧЛАНА 7. СТАВ 1. ТАЧКА 1) ЗАКОНА О ЈАВНИМ НАБАВКАМА

Научноистраживачке организације (институти и високошколске установе), по ступању на снагу Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС“, број 116/08) (у даљем тексту: Закон), достављале су Министарству финансија захтев за давање мишљења о томе да ли наведене организације испуњавају услове из члана 7. став 1. тачка 1) Закона.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 1) Закона прописано је да се одредбе Закона не примењују на набавке од организација које се, у смислу овог закона, сматрају наручиоцем и којима је Република Србија, територијална аутономија или локална самоуправа на основу посебног закона, подзаконског акта или другог прописа доделила посебно или искључиво право на обављање делатности пружања услуга које су предмет јавне набавке.

У примени ове законске одредбе у поступку давања мишљења, досадашње поступање Министарства финансија (у даљем тексту: Министарство) било је засновано на ставу да право на обављање делатности пружања услуга, које је научноистраживачкој организацији додељено одлуком о акредитацији, односно решењем којим се утврђује да научноистраживачка организација испуњава услове за добијање лиценце за обављање одређене делатности, а за јавне набавке чији је предмет таква услуга, представља његово посебно или искључиво право, у смислу члана 7. став 1. тачка 1) Закона.

С тим у вези, поставило се питање да ли одлука о акредитацији научноистраживачке организације, односно решење којим се утврђује да научноистраживачка организација испуњава услове за добијање лиценце за обављање одређене делатности (нпр. израда техничке документације, научноистраживачка делатност од општег интереса, послови безбедности и здравља на раду и др.), имају карактер подзаконског акта или другог прописа, у смислу члана 7. став 1. тачка 1) Закона.

Одговор на наведено питање има не само теоријски, него и практични значај (различито тумачење одредбе члана 7. став 1. тачка 1. Закона), што представља довољан разлог да Министарство преиспита постојећа мишљења, ради правилне примене наведене законске одредбе.

У поступку акредитације вреднује се научноистраживачки рад научноистраживачке организације доношењем одлуке о акредитацији, у складу са

прописаним критеријумима, односно оцењује се испуњеност услова за добијање лиценце за обављање одређене делатности издавањем решења. Наведени правни акти имају карактер конкретног или појединачног акта, будући да представљају конкретизацију (примену) општих правних аката на конкретну ситуацију или на појединачан случај, односно имају карактер управног акта којим се на основу чињеничног стања утврђеног у поступку одлучује о правима научноистраживачких организација, као странака у поступку. За разлику од појединачних правних аката, општи правни акти су акти којим се прописује правило понашања за унапред неодређени број лица и неодређени број случајева.

У конкретном случају, из одредбе члана 7. став 1. тачка 1) Закона произилази да се посебно или искључиво право на обављање делатности пружања услуге која је предмет јавне набавке може доделити на основу посебног закона, подзаконског акта или другог прописа. Карактер прописа, односно општег акта, осим посебног закона (закон којим се уређују услови и начин обављања делатности у појединим делатностима), имају подзаконски акти или други прописи, које органи управе доносе у извршавању посебног закона (уредба, одлука и правилник), када су за то овлашћени законом или прописом Владе.

Имајући у виду изнете разлоге, Министарство је мишљења да одлука о акредитацији научноистраживачке организације, односно решење којим се утврђује да научноистраживачка организација испуњава услове за добијање лиценце за обављање одређене делатности, по својој правној природи, садржини и предмету регулисања немају карактер подзаконског акта или другог прописа из члана 7. став 1. тачка 1) Закона. Због тога ни научноистраживачке организације не испуњавају услове прописане наведеном законском одредбом.

Како се овим мишљењем повлаче постојећа мишљења о примени члана 7. став 1. тачка 1) Закона, оно се доставља јавним саопштењем на званичној интернет презентацији Министарства, у смислу члана 84. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

МИНИСТАР
др Диана Драгутиновић

